

den samme. Man lægger først Vægt paa Søforterne, derefter paa Flaadens Udvikling og saa paa Flaadestationen ved Algersøfund. Denne Rækkefølge kan jeg fuldkommen tiltræde. Med Hensyn til Kjøbenhavns Befæstning, omtaler jo Regjeringen i Lovforslagets Motiver, at der skal gjøres en hel Del i den Retning. Mindretallet i Folkethingsudvalget gaar jo i sin Betænkning noget videre; det ønsker endnu Mere, anvendt paa Kjøbenhavns Befæstning, og det ønsker, at det sker snarere. Naar jeg skulde helde til en af Siderne her, saa vilde jeg helde til Mindretallet i Folkethingsudvalget; thi det staar klart for mig, at naar Kjøbenhavn er tabt, er Danmark tabt. Men det staar nu for mig, som om der vist neppe er nogen Udsigt til, at vi denne Gang kunne komme til Ende med denne Lov. Det staar for mig, at vi vanskelig faae denne Lov ud i denne Session, med mindre vi gjøre en eller anden Indrømmelse, og jeg har nu tænkt mig, at man kunde gjøre den Indrømmelse lige overfor Hiertallet i det andet Thing, at man kunde gaa ind paa ad Aare at tage en lempelig, moderat Formue- og Indkomstskat paa 3 Millioner Kroner aarlig, hvoraf man til Dels kunde dække de Udgifter, der fordras for at sætte disse Foranstaltninger i Værk. Det forekommer mig, at man bør gjøre en saadan Indrømmelse, og jeg vil ret indstændig henstille til den høitærede Finansminister, om han ikke vil tænke nærmere over denne Sag, og om han ikke i alt Fald paa et senere Stadium af Sagen kan gaa med til at gjøre en saadan Indrømmelse, thi det staar aldeles klart for mig, at, gjøre vi ikke det, saa faae vi Svingning. Maaske vi ikke opnaa Noget alligevel, men saa have vi dog derved efter min Mening slaaet et Vaaben ud af vore Modstanderes Hænder. Vi have da slaaet et meget kraftigt Vaaben ud af Hænderne paa Modstanderne imod Regjeringens og Mindretallets Forslag, et Vaaben, som de ikke ville undlade at bruge imod os Andre; det er jeg overbevist om, ligesom ogsaa om, at de ville vide at bruge det paa alvorslig Maade i en nær Fremtid. Det er jo en Selvfølge, at dette vigtige Lovforslag vil blive overgivet til et Udvalg her i Thinget, og jeg skal da ogsaa indstændig anmode dette Udvalg om nøie at overveie, om vi ikke ved en saadan Smødeforkommen kunne have nogen Udsigt til at faae Lovforslaget sat igjennem, ligesom jeg skal anmode det kommende Udvalg om at gjøre alt Muligt for at indvirke paa Regjeringen i denne Retning.

Sauerlev: Jeg er saa uheldig stillet, at jeg ikke her i Salen har megen Tilslutning til de Anskuelser, som jeg søger at gjøre gjældende, idet jeg sympathiserer med det Lovforslag, som er vedtaget af Folkethingets Flertal, og som foreligger til Behandling. Saavel den Behandling, der har fundet Sted i det andet Thing, som den Behand-

ling, der har fundet Sted her i Thinget angaaende denne Sag, har jo hovedsagelig dreiet sig om Forsvaret af Kjøbenhavn. Jeg siger hovedsagelig, thi de allerfleste ærede Medlemmer ere jo i deres Argumentation komne dertil, at det er til Forsvaret af Kjøbenhavn, at Danmarks Bestaaen knytter sig. Jeg er nu af den Mening, at skal Danmark forsvares, saa maa dette absolut ske i første Linie, det vil sige ved en eventuel Landgang paa Sjælland. Sjælland er hidtil blevet betragtet som Danmarks naturlige Fæstning, men nu skulde man næsten synes, at det ikke længer var Sjælland, men derimod Kjøbenhavn, som var Danmarks naturlige Fæstning. Det er min Tro, at naar en angribende Fjende først faar Fodfæste paa Den Sjælland, saa vil Kjøbenhavn ogsaa blive erobret om en kort Tid, og de Saglyndige, som have udtalt sig, tør jo heller ikke love, at Modstanden kan bevare ret længe, medmindre der kan ventes Hjælp af andre Nationer. Det er ikke uden en vis Bemod, om jeg saa maa sige, at jeg har hørt de Saglyndige udtale sig angaaende Forsvaret ved en Landgang. Det blev jo næsten udtalt igaar, at der ikke vilde være Andet at gjøre end strag at løbe sin Vej, naar en Fjende gjorde Forsøg paa at gjøre Landgang. Jeg kom til at tænke paa, at det maatte ligge i, at den Armee, som man kunde tænke sig skulde møde Fjenden, absolut maatte knytte sit Haab til denne Fæstning, idet den ikke troede at kunne finde Frelse andetsteds end der. Jeg mener nu, at Forsvaret vil vise sig kraftigst netop paa det Tidspunkt, hvor en eventuel Fjende vil gjøre Forsøg paa at gjøre Landgang, og hvor vor Armee med det Feltkøts, som den kan skaffe tilstede, vil være lige saa stærk som den eventuelle Fjende, og jeg forudsætter ogsaa, at de saa Krigsskibe, vi have til vor Raadighed, fra Søfiden ville understøtte Forsvaret fra Landfiden imod den eventuelle Fjende, som vil forsøge en Landgang. Jeg kan saaledes paa ingen Maade slutte mig til Tanken om Kjøbenhavns Befæstning, hverken fra Land- eller fra Søfiden. Ved Behandlingen af det foreliggende Forslag maa der absolut gjøre sig tre Hovedbetragtninger gjældende, nemlig en militær-saglyndig, en finansiel og en politisk Betragtning. Disse Betragtninger maa man veie imod hinanden og da udfinde det bedst Mulige for vort Forsvar. Da de Militær-saglyndige kun tale om de forskjellige Maader, som de anse for at være de rette at ordne vort Forsvar paa, saa antager jeg ikke, at de have taget de andre Betragtninger med i Beregning; men det forekommer mig, at det er vor Pligt at veie Grundene imod hinanden og søge det bedst Mulige. Den ærede næstsidste Læser (Andræ) udviklede den finansielle Betragtning temmelig tydelig, og jeg kan tilbøds tiltræde den Betragtning, som han gjorde gjældende, naar han sagde, at der var en Fare for os ved at gaa til alt for store Udgifter. Det politiske Moment kommer tilbøds ogsaa med